

::R0205 : strona 1::

ZMARTWYCHWSTANIE

Śmierć i zmartwychwstanie ludzkiego ciała nigdy nie jest wspomniane w Piśmie Świętym jako rzecz jasna i odseparowana od inteligentnej istoty. Nigdy nie czytamy o śmierci ciała Abrahama, ani też Jezusa czy kogokolwiek innego.

Istota wyraża istnienie i nie może być żadnej istoty lub istnienia bez zarówno życia jak i ciała. Odebranie życia zatrzymuje istotę lub istnienie, bo życie jest mocą lub prawem, tak samo jest z niższymi zwierzętami i człowiekiem, różnica jest w jakości pomiędzy człowiekiem i bestią, zawierają nie różny rodzaj życia, ale różny rodzaj ciała.

Każda istota jest odpowiednio nazywana duszą lub osobą. Ten biblijny sens i użycie słowa dusza, tak mało zrozumiałe, tj. istota (połączenie życia i ciała). Dlatego czytamy o stworzeniu Adama „Stworzył tedy Pan Bóg człowieka, prochu ziemi, i natchnął w oblicze jego dech żywota (ruach – taki sam dech dany zwierzętom, ptakom i rybom). I stał się człowiek duszą żywiącą (istotą)” – 1 Moj. 2:7

Zacytujemy kilka ilustracji biblijnego użycia słowa dusza ukazując, że to oznacza istnienie; „Albo jeśli się kto (istota- osoba) dotknął rzeczy nieczystej (...) i winien jest” – 2 Moj. 5:2, „Albo jeśli się kto (istota) przysiągnął” – 2 Moj. 5:4, „Gdyby człowiek (istota) przestąpił przestępstwem” – 2 Moj. 5:15, „A jeśli kapłan człowiek (istotę) kupił za pieniądze swoje.” 2 Moj. 22:12 „(...) jeśliś co ukradnie, chcąc nasycić duszę (istotę) swoją, będąc głodnym” – Przep. 6:30, „Dusza nasycona i plaster miodu podepcze, ale dla głodnej duszy (istocie) i gorzkość wszelka słodką” – Przep. 27:7, „Zaiste duszy (istocie) bez umiejętności nie dobrze” – Przep. 19:2; „(...) dusza (istota) gnuśna będzie łaknęła”- Przep. 19:15; „Wtedy rzekła Maryja: wielbi dusza (istota) moja Pana” – Łuk. 1:46; „Tedy im rzekł Jezus: Smężna jest dusza moja, aż do śmierci (...)” – Mat. 26:38; „Będiesz miłował Pana (...) ze wszystkiej duszy swojej” – Mat. 22:37. Bogaty mężczyzna rzekł: „Duszo (własna istota)! masz wiele dóbr złożonych na wiele lat; odpocznijże, jedz, pij, bądź dobrej myśli. Ale mu rzekł Bóg: O głupi, tej nocy upomnę się duszy twojej od ciebie (...)” – Łuk. 12:19,20. „Albowiem cóż pomoże człowiekowi, choćby wszystek świat pozyskał, a na duszy swojej szkodował? albo co za zamianę da człowiek za duszę swoją (istnienie istoty)?” – Mat. 16:26. Jak wiele ilustracji z tych wersetów wypełnia nas w codzienności. Mężczyźni i kobiety pracują dla bogactwa by zdobyć jak najwięcej to możliwe z całego świata po to tylko by zrozumieć będąc bogatym, że owo bogactwo nastąpiło kosztem zdrowia. Jak wielu z tych, co spędzają swoje życie na składaniu ziemskiego

skarbu, rozumieją, że ich istota – istnienie zostało poświęcone zdobywaniu bogactwa, Więc co by nie zrobili by odzyskać jeszcze raz zdrowie itd. Kładą swoje bogactwo ponad lekarzy, podróże itd., ale to ma małe użycie, Ci ludzie dokonują niekorzystnej wymiany kiedy przekładają swoje życie nad pieniądze.

W Dz. Ap. 2:41 czytamy, że do kościoła dodano 3000 dusz (istot, osób), „Tedy Józef posławszy, przyzwał ojca swego Jakuba i wszystką swoją rodzinę w siedemdziesiąt i pięć duszach (istot)” – Dz. Ap. 7:14; „A było nas wszystkich dusz w okręcie dwieście siedemdziesiąt i sześć (istot)” – Dz. Ap. 27:37; „Oczyszczając dusze (istoty żyły czyściej) wasze w posłuszeństwie prawdy (...)” – 1 Piotra 1:22; „Zakon Pański jest doskonały, nawracający (zmieniający) duszę (istotę)” – Ps. 19:7. „Inne dusze (istoty) zostały osłabione, odwrócone od prawny prze zamęt” – Dz. Ap.15:24; inne, „niestateczne dusze (istoty, osoby) zostały zwodzone” – 2 Piotra 2:14.

Słowo dusza jest użyte by ukazać ludzkie przywiązanie. „Ty, którego miłuje dusza moja (ludzkie przywiązanie)” – Kazn.1:7. „dusza Jonatanowi (przywiązała się) spoiła się z duszą Dawidową (dwie istoty były zjednoczone)” – 1 Sam. 18:1. (Słowo dusza jest użyte w odniesieniu do ryb, ptactwa, bestii, jak i człowieka by zobrazować ich istotę lub istnienia, ale zazwyczaj życie jest tłumaczone w naszych Bibliach jak w 1 Moj. 1:20-30.)

Z tym zrozumieniem znaczenia słowa dusza tzn. Co zawiera wszystkie istoty lub istnienia (połączenie życia i ciała) dowiedzmy się – co umiera – czynnik życia czy ciała? My również nie odpowiadamy. Czynnik życia to ten co przenika wszystkie stworzenia jak elektryczność. Czynnik życia szerzy się i jest bardzo ważnym elementem wszystkiego stworzenia, w rybach, ptactwie, zwierzyńie, człowieku, aniołach i w największym stopniu w Bogu, który jest źródłem lub też fontanną. Ten czynnik nie może być określony, że umrze, nawet jeśli będzie odebrany od każdej istoty, którą Bóg nim obdarzył, ta istota umrze, przestanie być istotą. Tak jak dech żywota wzięty zwierzętom, ptactwu, rybom i człowiekowi.

Nawet określenie, że ciało umiera nie jest właściwym, ponieważ oddzielony czynnik życia i ciała nigdy nie miał życia i konsekwentnie nie może umrzeć. Ciało bez ducha (życia) jest martwe i to co jest martwe nie może umrzeć.

WIĘC CO TO JEST ŚMIERĆ - CO UMIERA?

Odpowiadamy, umiera istota – przestaje być istotą lub mieć istnienie. Śmierć to rozłam, oddzielenie rzeczy połączonych, tworzących istotę, mianowicie, ciało i życie. Dlatego kiedy duch życia wraca do Boga, który go stworzył (cała natura jest jego zbiorem życia), wtedy istota jest martwa i wkrótce ciało wraca powrotem do prochu, skąd zostało wzięte.

Teraz widzimy to jasno, że nie ciało, ale istota zwana w Piśmie duszą umiera. Zauważmy kilka przykładów, w których oznajmiane jest to w wielu słowach: „dusza robotnika wzdychała” (marginesowe czytanie, rozpadała się, umierała) – Ijoba 31:39, BG. „Umrze w młodości dusza ich itd.” – Ijoba 36:14. „Aby wyrwał od śmierci duszę (istotę) ich, a pożywił ich w głodzie” – margines Ps. 33:19.

Oszczędził ich dusze (istoty) od śmierci (rozpadu). „Aby zahamował duszę jego od (istotę) dołu” – Ijoba 33:18. „Któż wyrwie duszę (istotę) swą z mocy grobu” – Ps. 89:49. „Oto dusze wszystkie moje są (...) dusza, która grzeszy, ta umrze” – Ezech. 18:4. „To była dusza (istota) Jezusa, która była dana za nasz okup (...) aby położywszy ofiarą za grzech duszę swą (istotę) (...) Z pracy duszy swej ujrzy owoc, którym nasycen będzie (...) ponieważ wylał na śmierć duszę swoją (istotę)” – Iz. 53:10-12. „Nie została dusza (istota) jego w piekle (hades – warunek śmierci)” – Dz. Ap. 2:31. Powstał by być istotą jeszcze raz, ale istotą wyższego rzędu having a grander niż ludzkie ukształtowane ciało. Teraz dochodzimy do następnego punktu – co powstanie w czasie zmartwychwstania? Jedni mówią, że ciało. Ja mówię nie, to istotę Bóg obiecał wzbudzić. Raz istniała, ale straciła istnienie i będzie podniesione do istnienia lub bycia istotą jeszcze raz. Ludzie, ciało może zmartwychwstać z grobu (tzn. przynieść ciało z grobu na powierzchnie), ale tylko Boża moc może udzielić zmartwychwstania i przywrócić do istnienia i bycia istota, które umarło jeszcze raz.

Możemy zobaczyć, że zmartwychwstanie znaczy przywrócenie, odnowienie istoty. Teraz „w jakim ciele przychodzą (te istoty, by być istotami jeszcze raz)?” to jest pytanie zadane przez Pawła – 1 Kor. 15:35. (Zauważyliśmy, że istota składa się z dwóch elementów, ciała i ducha życia, dlatego jeśli odnowi się istota, to musi być także dostarczony jakiś rodzaj ciała.) Paweł kontynuuje powiedzenie nam tego, że każda istota musi mieć ciało. W czasie zmartwychwstania nie wszystkie istoty będą miały takiego samego rodzaju ciała. I mówi, że generalnie są dwa rodzaje ciał: ziemskie, naturalne, ludzkie ciała i duchowe, niebieskie ciała. Są na to dwie doskonałe ilustracje tych dwóch ciał; Adam był głową ziemskiej, ludzkiej rodziny i wzorem doskonałego ludzkiego ciała. Jezus Chrystus w czasie swojego zmartwychwstania był pierwszym zrodzonym z śmierci do doskonałej nowej natury, duchowej „co się narodziło z Ducha, duchem jest” – Jan 3:6. On jest przykładem lub ilustracją doskonałego duchowego ciała.

Cała ludzkość należy do dwóch klas: albo są naturalnymi ludźmi – NASIENIE ADAMA lub pozostali stworzeni z ducha przez Słowo Prawdy i poddali siebie Chrystusowi, że wola Boża może się w nich dzieć. To jest nowo narodzony człowiek, należy do DUCHOWEGO NASIENIA. Paweł mówi: „ale Bóg daje mu ciało, jakie chce, a każdemu z nasion właściwe jemu ciało” (1 Kor. 15:38), tj. dla tych, którzy w czasie teraźniejszego życia stali się uczestnikami boskiej natury potrzebują formy „duchowego ciała” jak ciało Chrystusa w chwale”, ale ci, którzy nie zmienili natury nie będą mieć

zmiany ciała. Wtedy kiedy jeszcze raz staną się istotami, będę mieć naturalne, ludzkie ciała.

Zmartwychwstanie, którego niektórzy dostąpią do duchowych warunków istot – duchowymi ciałami, w Biblii określone jako niezwykle, wyjątkowe poprzez nazwanie tego „pierwszym zmartwychwstaniem”, pierwsze w ważności – główne, najwyższe. Jest to często określane poprzez przedimek określony TEN, TA, TO (bardzo zauważalne w greckim tekście, ale także w naszych angielskich tłumaczeniach) dla ilustracji zauważmy – zauważmy następujące przykłady: „lecz ci, którzy zostają uznani za godnych dostąpienia tamtego świata i zmartwychwstania, ani się nie żenią, ani za mąż nie wychodzą” – Łuk. 20:35. Jeszcze raz Paweł zawsze uczy nas, że będzie „zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych”, „aby tym sposobem dostąpić zmartwychwstania” – Filip. 3:11 (niestety język polski jest nieco uboższy w przedimki, dlatego nie można jednoznacznie określić, o które zmartwychwstanie chodzi – przyp. tłum.).

Pierwsze – do duchowych warunków i istot. Jeszcze raz określa zmartwychwstanie do istot duchowych jako „Jego zmartwychwstanie”, ponieważ Jezus był pierwszym, który powstał śmierci do duchowej postaci (np. że mogę powstać tak jak On powstał). Wtedy podąża a zrozumieniem jak może osiągnąć to wspaniałe zmartwychwstanie do duchowej istoty, tj. „żeby poznać go i doznać mocy zmartwychwstania jego, i uczestniczyć w cierpieniach jego, stając się podobnym do niego w jego śmierci” – Filip. 3:10.

Nikt nie otrzyma głównego zmartwychwstania, oprócz tych, którzy poświęcili siebie całkowicie na służbę Bogu. „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje (i całą swoją siłę, talenty, reputacje – wszystko) jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza” (Rzym. 12:1). Więc czy będziemy wśród tych, którzy otrzymają pierwsze zmartwychwstanie „Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu; nad nimi druga śmierć nie ma mocy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat” – Obj. 20:6.

Możemy mało wiedzieć o doskonałości, wielkości i mocy tych, którzy staną się duchowymi istotami z wyjątkiem, że będą oni jak „chwalebne ciało Chrystusa” – Filip. 3:21. Jak apostoł mówi: „Umiłowani, teraz dziećmi Bożymi jesteśmy, ale jeszcze się nie objawiło, czym będziemy. Lecz wiemy, że gdy się objawi, będziemy do niego podobni, gdyż ujrzemy go takim, jakim jest” – 1 Jana 3:2. Co za odpowiedź dla tych, którzy twierdzą, że nic nie jest rzeczywiste, ale ciało i kość ciała. Kto by nalegał, że Jezus po swoim zmartwychwstaniu miał to samo ciało i kości, miał zanim umarł. Czy to było wspaniałe ciało? Nie, to było ciało, które wziął w cierpieniu za nas, do śmierci był umieszczony w ciele, ale był ożywiony przez ducha „ducha ożywiającego” – 1 Kor. 15:45. Teraz jest wyraźnym wyobrażeniem osoby Ojca. Czy Ojciec i Stworzyciel wszystkich rzeczy jest po prostu wielkim człowiekiem? Nie, raczej „Bóg jest duchem”, „jeszcze się nie objawiło, czym będziemy.

Lecz wiemy, że gdy się objawi, będziemy do niego podobni”. Daleko od obrzydliwości materializmu, co może realizować nic więcej jak tylko naturalne, ludzkie plany. Weźmy pod uwagę Pawła. Są ludzkie, naturalne ciała i duchowe. Oba rodzaje będą wspaniałe, ale chwała ludzka, ziemiska to jeden rodzaj, a chwała duchowa, niebieska, boska jest trochę inną i różną.

Naprawiony świat ludzkości będzie w rzeczywistości wspaniałych ludzi jak doskonałej głowy ludzkiej rasy, ale ta chwała nie będzie porównywalna z „chwałą, która będzie nam objawiona”, którzy pozostawili ludzką naturę i stali się współuczestnikami boskiej natury, w doskonałości, którą mamy nadzieję, że będzie wkrótce zaprowadzona. Tak jak ludzki (Adam) będzie, oni także, którzy są ziemscy, ludzcy i tak jak niebieski (Chrystus kiedy był „narodzony z śmierci”) tacy także będą niebiescy [teraz nowonarodzeni do niebieskiej natury przez Słowo Boże i ducha, wtedy będą narodzeni do doskonałości tej istoty.

Paweł daje nam delikatne zrozumienie tej wielkiej zmiany z ludzkiej na duchową, która czeka tych, którzy wezmą udział w pierwszym zmartwychwstaniu. Paweł informuje nas: „Tak ci będzie i powstanie umarłych. Bywa wsiane ziarno w skazitelności, a będzie wzbudzone w nieskazitelności. Bywa wsiane w niesławie, a będzie wzbudzone w sławie; bywa wsiane w słabości, a będzie wzbudzone w mocy; bywa wsiane ciało cielesne, a będzie wzbudzone ciało duchowne” - 1 Kor. 15:42, 43.

PORZĄDEK W ZMARTWYCHWSTANIU

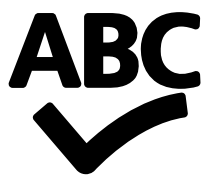
Wszystkie boskie działania i plany są pełne porządku. Zostało to dobrze powiedziane - porządek jest pierwszym prawem nieba. Kiedy też będzie zmartwychwstanie zarówno sprawiedliwych jak i niesprawiedliwych - wszyscy ostaną wzbudzeni. Jedni będą ożywieni jako doskonałe, duchowe istoty, a inni na podobieństwo ziemskiego, Adama, są czasy, pory i porządki na to wszystko, jak Paweł mówi: „Ale każdy w swoim rządzie, Chrystus jako pierwiastek (Jezus, głowa i my członkowie Jego ciała - całe jego ciało - Głowa powstała 1800 lat temu, ciało już wkrótce, w co ufamy), a potem ci, co są Chrystusowi w przyjście (parousia) jego („wielkie grono”)”.

To są pierwsze porządki i zawierają wszystkich, którzy są duchową rodziną, ale są i inni - każdy człowiek w swoim własnym porządku - i wtedy wszystko to będzie zakończone, dokonane (Paweł wspomina tylko tych, w których skupiony jest kościół) wszyscy zostaniemy przyprowadzeni do życia i doskonałości albo na duchowym lub ludzkim poziomie (z wyjątkiem tych, który umrą „wtórą śmiercią”) „A potem będzie koniec (pod koniec 1000-letniego panowania Chrystusa z świętymi), gdy odda królestwo Bogu i Ojcu, gdy zniszczy wszelkie przełożenie i wszelką zwierzchność, i moc. Bo on musi królować, póki by nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony, jest śmierć (w czasie 1000 letniego panowania, śmierć

Adamowa). Wszystkie jej formy, słabości, ból, jak i mogiły - „potem koniec” nadejdzie - koniec śmierci i grzechu na ziemi, koniec wielkiej pracy okupowej całego rodzaju ludzkiego i przyniesienie go do pełnej harmonii z Jej Stworzycielem. Wtedy - Syn dostarczy królestwo - zwierzchnictwo ziemi Bogu, nawet Ojcu „aby był Bóg wszystkim we wszystkim” - zobacz w. 23-28.

=====

— Kwiecień 1881 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.